

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΛΟΓΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΙΟΥΝΙΟΥ 2021.

Ζ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Των αγίων 318 θεοφόρων πατέρων της
Α' Οικουμενικής Συνόδου».

Ακυλίνης μάρτυρος.

έτος 14^ο Τεύχος 610

I.M.K.A.O.

I.N. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

«Οι Άγιοι Πατέρες και οι λύκοι»

(μακαριστού Μητροπολίτου Καστορίας Σεραφείμ)

Κυριακή των Αγίων Πατέρων της Α' Οικουμενικής Συνόδου. Πολύ σωστά η Εκκλησία μας τοποθέτησε την Σύναξη αυτή ανάμεσα στις δύο μεγάλες δεσποτικές εορτές, της Θείας Αναλήψεως και της Πεντηκοστής, για να εκφράσει την ευγνωμοσύνη της στα

πρόσωπα των Αγίων Πατέρων, που έγιναν «ακριβείς φύλακες των αποστολικών παραδόσεων, δογματίσαν ορθοδόξως και κατέβαλαν συνοδικώς με τη σφενδόνη του Πνεύματος Αρείου το βλάσφημον», αλλά και όλων των αιρετικών τα φληναφήματα.

Χαρακτηρίζονται, τα σεπτά αυτά πρόσωπα, από τους ιερούς υμνογράφους της Εκκλησίας ως: «μυστικές του Πνεύματος σάλπιγγες», «Ορθοδόξων πρόμαχοι», «ευκλείς νυμφοστόλοι της Εκκλησίας», «φωστήρες της αληθείας», «θεία παρεμβολή», «θηγόροι οπλίται παρατάξεως Κυρίου», «αστέρες πολύφωτοι του νοητού στερεώματος», «μυρύνουσα άνθη του Παραδείσου», «πάγχρυσά στόματα του Λόγου».

A. Τι είναι οι Πατέρες

Ο ομολογητής της πίστεώς μας, ο Άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης, θα γράψει χαρακτηριστικά μέσα στις θεόπνευστες επιστολές του: «Στύλαι Ορθοδοξίας, καύχημα Χριστού, κλέος Ορθοδοξίας». Είναι, κατά τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, οι ασφαλείς Θεολόγοι της Εκκλησίας, που έφθασαν στη θεωρία του Ακτίστου Φωτός, ενώθηκαν με αυτό και απέκτησαν το «θεολογείν ασφαλώς».

Είναι οι Προφήτες της Καινής Διαθήκης, οι οποίοι καθοδηγούμενοι από το Άγιο Πνεύμα, αλλοιώθηκαν απ' Αυτό και έτσι έγιναν θεόπνευστοι και συγχρόνως απλανείς διδάσκαλοι της Εκκλησίας. Ήταν θεόπνευστοι, σημειώνει ο μακαριστός π. Ιωάννης Ρωμανίδης, όχι μόνο κατά τη διάρκεια κάποια Συνόδου, αλλά και πριν και μετά από αυτή. Η Σύνοδος δεν φτιάχνει Πατέρες, αλλά αποτελείται από Πατέρες και γι' αυτό και είναι θεόπνευστος.

Είναι οι θεούμενοι, οι οποίοι απέκτησαν γνώση Θεού και θέα Θεού. Δεν είναι απλώς οι καλοί δάσκαλοι ή οι ενάρετοι, αλλά τα πρόσωπα εκείνα, που χρησιμοποιώντας τη θεραπευτική μέθοδο της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας έφθασαν στο φωτισμό και στη θέωση. Παραδείγματος χάριν, ο Άγιος Σπυρίδων εκφράζει τη δική του αγιοπνευματική εμπειρία στην Α' Οικουμενική Σύνοδο με το περιστατικό με το κεραμίδι. Έτσι, ενεργούμενοι με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, απέκτησαν το χάρισμα της διακρίσεως των πνευμάτων: τότε μία ενέργεια είναι κτιστή και τότε είναι άκτιστη και άρα γνώριζαν ποιό είναι το θεόπνευστο και ποιά είναι η πλάνη.

Στόχος τους: Η σωτηρία του ποιμνίου τους. Δεν έγραφαν για να γράφουν, ούτε δίδασκαν απλώς για να διδάξουν, αλλά να θεραπεύσουν και να οδηγήσουν τον τραυματισμένο άνθρωπο στη Βασιλεία των Ουρανών. Έτσι, δεν μετέδιδαν μία διανοητική πίστη, που εξαντλείται σε ευσεβείς στοχασμούς και σε θρησκευτικές ωραιολογίες, αλλά οδηγούσαν το λαό του Θεού στη θεραπεία, στην κάθαρση και στο φωτισμό.

Βοηθούσαν τον άνθρωπο να προχωρήσει από την πράξη, δηλαδή την τήρηση των εντολών του Θεού, στη θεωρία, που είναι η θέα του Θεού. **Σκοπός τους:** Όχι να δημιουργήσουν καλούς και εύχρηστους πολίτες, αλλά πνευματοφόρους ανθρώπους, που δεν έχουν στόχο απλώς την ηθικότητα, αλλά το πως θα καταλήξουν στη θέωση. Γι' αυτό, θα σημειώσει και πάλι ο μεγάλος δογματολόγος της Εκκλησίας μας, ο μακαριστός π. Ιωάννης Ρωμανίδης: «Η μεγάλη γιορτή της Εκκλησίας είναι το αγιολόγιο, το εορτολόγιο, όταν εορτάζουμε την μνήμη των Αγίων, διότι κάθε Άγιος

της Εκκλησίας συνιστά τον θρίαμβο της πίστεως από τις δυνάμεις του διαβόλου,».

B. Οι Λύκοι

Εκτός από τους Αγίους Πατέρες έχουμε και τους «λύκους». Ο ιστορικός της Καινής Διαθήκης, ο Ευαγγελιστής Λουκάς, στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων στο 20ο κεφάλαιο μας διασώζει την μαρτυρία του Αποστόλου Παύλου ότι πάνω στο ποίμνιο θα πέσουν «λύκοι βαρείς μη φειδόμενοι του ποιμνίου». Φανερώνει, έτσι, ο Απόστολος τη δική του αγωνία για κείνους τους ψευδοδιδασκάλους, οι οποίοι αντιποιούν τη θέση του γνησίου ποιμένος της Εκκλησίας, όπως ήταν οι Πατέρες της Εκκλησίας και οι οποίοι, πλάνοι και δόλιοι, εμφανίζονται με ένδυμα προβάτου και δρουν επικίνδυνα. Σημειώνει πολύ σοφά ο π. Γεώργιος Μεταλληνός: Οι άνθρωποι αυτοί «οικειοποιούνται το ποίμνιο και το εκμεταλλεύονται, πνευματικά και υλικά, σαν να ήταν φέουδό τους. Δεν εργάζονται, δεν αγωνιούν για την ενότητα του Σώματος του Χριστού, αλλά μεταβάλλουν τους πιστούς σε οπαδούς τους, και σχηματίζουν ιδιαίτερες ομάδες, όχι πιά με πιστούς στον Χριστό, αλλά με οπαδούς δικούς τους. ... Καί όταν, ακόμη και ασυνείδητα, φθάνουν στην κατάσταση του «λύκου», οπαδοποιώντας για ευσεβιστικούς λόγους τους πιστούς, στερούνται της πνευματικής θεραπείας των θεουμένων Ποιμένων. Δεν έχουν οι ίδιοι περάσει από την πνευματική θεραπεία της Εκκλησίας, και παρ' όλα αυτά αναλαμβάνουν το έργο της θεραπείας των άλλων.

Οι Άγιοι Πατέρες έχουν κοινές εσωτερικές εμπειρίες, γιατί έχουν όλοι τον ίδιο φωτισμό. Γι' αυτό μένουν ενωμένοι με τον Χριστό και κρατούν και το ποίμνιο του Χριστού ενωμένο. Οι διάφοροι όμως «λύκοι», αντί για Άγιο Πνεύμα και φωτισμό, έχουν μέσα τους την πονηρία και τα πάθη τους. ... Έτσι δεν βλέπουν την αποστολή τους ως συνεχή προσφορά και θυσία υπέρ του ποιμνίου, αλλά ως στάδιο κοσμικής καριέρας και κέρδους. Στην καλύτερη περίπτωση, μπορεί να έχουν τη θέληση να εργασθούν για το ποίμνιο. Δεν μπορούν όμως να του προσφέρουν κάτι, γιατί μέσα τους δεν έχουν αυτό που πρέπει να προσφέρουν, Πνεύμα δηλαδή Άγιο και Αλήθεια. Είναι ίσως ηθικοί (εξωτερικά) και γι' αυτό ασφαλώς και ηθικολόγοι, που μαστιγώνουν ανελέητα τη διαφθορά των άλλων.

Δεν είναι όμως (εσωτερικά) κεκαθαρμένοι και φωτισμένοι, και γι' αυτό δεν μπορούν να γίνουν ποτέ γιατροί, αλλά μένουν αδέξιοι «κομπογιαννίτες», που ηθικολογούν, αλλά δεν οδηγούν στη θεραπεία το ποίμνιό

τους, κρατώντας το στο επίπεδο της ειδωλολατρείας και της αθείας. Ειδωλολατρείας, γιατί το μαθαίνουν να θαυμάζει και να πιστεύει στον «ε-νάρετο» και «καθαρό» εαυτό του και αθείας, γιατί, μη προχωρώντας διά της εσωτερικής καθάρσεως στον αγιοπνευματικό φωτισμό, δεν γνωρίζει ποτέ τον Αληθινό Χριστό και μένει στο σκοτάδι της τυπολατρείας».

Σ' αυτή την κρίσιμη εποχή την οποία ζούμε, με τα προβλήματα τα οποία αντιμετωπίζουμε καθημερινά, έχουμε ανάγκη από τις μορφές των Αγίων Πατέρων της Εκκλησίας μας. Χρειαζόμαστε πρότυπα. Χρειαζόμαστε τον λόγο τους, τη διδασκαλία τους. Έχουμε ανάγκη από το γνήσιο παράδειγμά τους και την αγιοπνευματική τους εμπειρία. Είναι οι έμπειροι θεραπευτές, οι οποίοι μπορούν: να μας θεραπεύσουν με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος που πλούσια διαθέτουν, να μας διδάξουν πως μπορούμε να αποκτήσουμε κι εμείς αυτό τον πολύτιμο θησαυρό, αφού είναι η συνέχεια της Πεντηκοστής μέσα στην ιστορία, να μας μεταδώσουν τη ζωογόνο και ζωηφόρο Παράδοσή μας, τον τρόπο ζωής, δηλαδή, της Αγίας μας Εκκλησίας, αφού είναι γνήσιοι φορείς και θεοειδείς εκφραστές αυτής της πορείας, να μας διασώσουν από τους «βαρείς λύκους» της αποστολικής φράσεως, που βρίσκονται, άλλοι μεν εκτός Εκκλησίας και την πολεμούν αδυσώπητα, άλλοι δε, και αυτό είναι το χειρότερο, εντός των κόλπων της Εκκλησίας και οι οποίοι με την ετεροδιδασκαλία τους και την άτακτη ζωή τους που δεν συμβαδίζει με την ζωή του Χριστού, σχίζουν, κομματιάζουν τον άρραφο χιτώνα του Χριστού.

Γι' αυτούς τους τελευταίους δεν υπάρχει ελπίδα σωτηρίας, αφού ούτε αίμα μαρτυρίου, κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, δεν μπορεί να απολύνει το ατόπημα αυτό, δηλαδή το σχίσμα.

Άγιοι Πατέρες,
ικετεύσατε προς τον Σωτήρα Χριστό για την ποιμήνη Του,
φυλάξτε την Αγία Εκκλησία του Χριστού
από τους βαρείς λύκους, που έχουν πέσει σ' αυτή,
και πρεσβεύσατε υπέρ των ψυχών ημών.